

Николай Райнов
Вавилонска кула

В онова време излезе Божия повеля към синовете на Евеля – да се пазят от дъщерите на Каина и с дъщерите на синовете му да не се събират. Йехова изрече своята воля само към Евелъовите потомци, защото знаете, че те Го тачат и не ще презрат повелята Му, нито ще се надсмаят над думите Му. А към Каиновите люде Той не се обърна, тъй като цялата земя виждаше техните прегрешения. Градът на Каина – Ламнахор – бе станал отдавна капище на кумири и сборище от черни магесници и кръстопът на всички пороци.

Защото в Ламнахор сградиха синовете Каинови светилища на грях и жертви принасяха на Нергала и Меродаха.

А те бяха черни кумири.

И светилища на пъклена магия имаше още – капища имаше, дето се лееше човешка кръв, – и духове на мъртъвци идваха от Царството на Сенките, за да се сношават с живите мъже и жени. И те им говореха.

Сплитаха се там денонощно димящи благовония и разнасяше се миризма на мирсина, разводниче, стипца и черен ладан А жреците на Левия Път произнасяха високо заклинания към Четиритях и Седмината.

Те бяха научили тайни, които не трябваше да знаят. И дохождаха там дъщерите Каинови, та принасяха жертви за любов и за лека рожба. А дъщерите на Греха приемаха образ на сенки – и примамливи слова шъпнеха те на дъщерите Каинови. И на грях ги учеха.

И заставаха дъщерите Каинови голи пред олтарите на черните богове: като жива съблазън заставаха те там; защото тъй им бяха поръчали. И жреците им вземаха чистотата в чест на богинята от Сунам, та опорочени си отиваха дъщерите Каинови; но те се радваха, че са принесли на богинята онова, което никой не може вече да им върне. И весели си отиваха. И песни пееха по своя път.

И ето че съблазън премрежи очите на синовете Евелъови, та не послушаха гласа Божи – да се пазят от дъщерите на Греха. Много бяха гиздави дъщерите Каинови – снажни и примамливи наглед. И те знаеха тайните на всеки чар и пътищата на хубостта познаваха добре, както ковач познава своя чук и своята наковалня.

И изкусни бяха те с поглед да омаят – и с движение, и с дума. Видяха синовете на Евеля дъщерите Каинови – и премалняха от страст. Че знаеха да ги заплетат дъщерите на Греха в мрежа от песен и миризма – и чуваха синовете Евелъови вечер звуци на кинор, псантер и рог.

И обайваха се те – както се змия обайва от цевница на чаровник.

А денем виждаха те в черните светилища девиците от Ламаихор, съвсем голи – и мамеха ги телата им – пълни, здрави и съблазнителни.

Та почнаха и те да идват пред олтарите на Нергала и Меродаха – и жъртви наченаха да изгарят.

Растеше Грехът буйно и несдържано – както расте буря в тъмни дни, – както расте поток в дни на наводнение. И ревеше Грехът по цялата земя, защото дъщерите Каинови бяха прелъстителни, а синовете Евельови – здрави и буйни.

И смесиха се тогава потомците на Евеля с дъщерите на Греха – и забравиха всички Бога.

Те народиха синове и дъщери.

И град основаха срещу Ламнахор.

Н назоваха го *Немврод*, което значи – *Очарова ме*. И растеше градът, както бе раснал Грехът, който го роди.

...А живееше в онова време в Ламнахор човек мъдър, на име *Алтотас*, което значи: *Син на Божия Тайна*. И той бе силен. Лицето му бе черно като абанос, а гласът му – като звън на арфа. И сръчен бе Алтотас в Тайните, а в мъдростта – изпитан.

И замисъл назря в главата му: да сгради стълп и с върха му да стигне Бога.

Но понеже бе сам – стана, та отиде у Немврод. И свика синовете Каинови и синовете на неговите синове. Алтотас почна да говори с тях – и те го слушаха; но той не поиска да им разкрие всичко, що мисли, защото знаеше добре, че не могат го разбра.

И рече им:

„Чуйте, синове на Сатанаила! – Чуйте душите на тогова, който е говорил с Адонай!

Странни са пътищата, по които Елохим води човека. По небесните плетеници на твърдата са начъртани те – и знаците на Зодиака са силни да разкажат мъдрост.

През себе си трябва да мине силният – и трябва да изгуби себе си, за да спечели Себе си: – запомнете го!

Не се влиза отвън навътре, а – отвътре навън! Не може да създаде злато този, който няма злато: – запомнете го!

Аз, Алтотас, бях жрец на Господа.

В папирусите четях мъдрост и в свитъците – разум.

И нарасна моята мъдрост, като звездите небесни се умножи тя – и до Седемте Бездни стигна моето постигане.

Но тъкмо тогава познах голямата лъжа на всичко живо – и

гордостта ми рухна, както рухва крехко строение на човешки блян. Истина ви казвам, синове Сатанаилъови: познах, че съм нищо. И тогава тъкмо познах, че нищо не съм познавал дотогава. Защото разбрах, че там, дето свършва човешкото нищо – там започва вселенското Всичко. Това разбрах.

И станах като дете, а сърцето ми – като полски крин.

И разумях чак тогава гласа на мига – и в словата на времето разчетох тайни. И върнах се при хората с чевръста мисъл – и моето постигане възрасна и се затвърди като гранитна скала.

И видях хората под себе си – и скръб, дълбока скръб изпълни сърцето ми...

Като песъчинки морски ще се пръснат – рекох в сърцето си, – като песъчинки морски ще се пръснат – и следата им ще се загуби.

Защото без тояга се не тръгва в пустинята (вие знаете това) – и без стръв се не лови риба. Силният е тояга – и човекът, *който може*, е стръв. Но колцина са силни от хората? И колцина могат? А на небето има ангели. Те са готови да помогнат на слабите, но слабите трябва да се приближат до тях и да влезат в тяхната небесна светлина. Без това не може.

И разсъдих тогава в сърцето си, па казах: – да оградим стълп – и върхът му да стигне до Бога!

И сега вам вещая това.

Нека с мишици и сила изнесем победа над съдбините! И – без колебание да сградим стълп!

Защото – дето и да отидем после, навред от едно Слънце е бил извикан животът.

И ние, хората, сме като нарове: едната страна остава зелена, когато узрее другата. Към Слънцето е гледала узрялата страна: иде ли ви на ум това?

Та нека отвсякъде погледът се устремява с жад към Слънцето – към древното Слънце, – когато хората видят стълпа! И нека знаят, че не всичко живо е видимо. Над нас има ангели, за които още нямаме очи. Но те ни виждат и простират към нас ръце. А ние стоим – мъртви, като изваяния.

Аз, Алтотас, видях много. Видях бронзово-излени, червеноцветни истукани, които са загадка. Те бяха образи на Люде, по-силни от вас; образи на Мъже, които невидимо водят света – и го водят към Бога. От тия Исполини на духа иде всичко велико, що се вестява на земята. От тях са дошли огънят, буквата, числото, колелото, жезълът, длетото и

молитвата.

И те говореха на душата ми. Говореха за силния, който умее да смуче щастие – и да яде болка.

Та нека в мъка и с поглед към върховното щастие сградим стълп! И алени гроздове от огън нека хвърлим с щедри шъпи по небето – та стълпът да стане кула на Светлината, – а нашата воля – опора на Слънцето!

Вам, синове на Сатанаиля – вам вещая това!

И нашият стълп нека стане мрежа на силния – и тояга на слабия!

– Аз казах!“

И когато свърши Алтотас, всички млчеха. Защото сладко говореше той – и строго – и власт криеха думите му.

И почнаха веднага да градят стълп.

А когато биде сграден стълпът, възлезе Алтотас на върха.

И върхът се не виждаше.

И наречен бе стълпът *Бетсемес*, което значи – *Дом на Слънцето*.

И спа три нощи Алтотас наврех стълпа. А на третата нощ видя сън.

И ето – Мъж със светли дрехи дойде. И на главата Му – чаша с кръв.

И онемя от страх Алтотас. А приближи се Мъжът – и потопаи пръст в чашата, па намаза с кръв челото на Алтотаса.

И каза Мъжът Алтотасу:

„Блажен е този, който пръв mine през Земята и Седемте Бездни, защото пръв ще бъде Пазач на Дверите–и ще стане Стълп на Храма, отдето не ще излезе вече.“

И събуди се Алтотас, па записа видението и словата на Мъжа върху папирус. И пусна свитъка на народа.

И възнесе се до Трите Небеса.

И не го видяха вече.

...Живееха по онова време синовете на Хета – потомци на Сета и Каина. И силни бяха те. А като отиваха синовете Хетови при дъщерите на Каина, раждаха се исполини.

И град основаха исполините: името му *Адма*.

А основаха го при стълпа.

Но безумие изпълни душата на исполините, та грях извършиха – грях, от който затрепери земята, от край до край затрепери.

Мъртви извикваха те, босове питаха – и в неестествено съитие влизаха с дъщерите Каинови, защото неутолима сласт пърлеше душата на исполините – и душата на жените им.

И с позор зацапаха сърцето си, като изпаднаха в противоестествен грях – а върху лицето си метнаха плащаница на безсрамие.

И забравиха те словата на Алтотаса, който огради стълпа, че това е стълп на Слънцето – и път на силния към Себе си.

И зариди земята от свян. И разтърсиха се от гняв планини и хълмове. Страшно беше. Но исполините не се плашеха. Защото умът им бе размътен от греха и залостена бе у тях вратата на страха от Бога. Тялната сласт роди чеда, но не люде роди тя, а – маймуни, които приличаха на люде. Родиха се чудовищни подобия на мъже и жени.

Чедата на Греха бяха грозни и космати и лишени от човешка реч. Те можеха само да крещят и да реват и да надават остри писъци, но да говорят те не можеха. Дори самите им бащи и майки се отвърщаха от тях, защото им се виждаше нелепо да гаят чудовища и да целуват космати лица. Те ги караха на работа, защото маймуните бяха силни и едри; те бяха рожби на исполини. Що имаше тежка работа, тия чудовища трябваше да я вършат. А когато се противяха, бащите им ги биеха с тояга и бич – и те трябваше да се покорят. Но чедата намразиха родителите си; те ги издебваха нощем, когато спят, и ги убиваха, а после избягваха в горите.

Тъй Грехът се умножи по света. И чу Бог писъка на земята, която стенеше под Греха – и разгневи се Бог.

И прати мълния, та разори кулата и разсипа града до камък. И с безумие поразил Силният ума на исполините, та се гледаха един другиго, без да могат се позна. И пръснаха се по света – и покой не намери никой.

За да се сбъдне това, що бе казал Алтотас:

„Като песъчинки морски ще се изгубят – и следата им не ще намери никой!“

КРАЙ

© 1912 Николай Райнов

Источник: <http://truden.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7508>]